

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, so sídlom v **B.**, pobočka **T.**, so sídlom **T.**, **U.**, proti povinnému **R.**, naposledy bytom **V.**, o **vymoženie 229,07 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 6 Er 484/2008, o dovolaní súdnej exekútorky JUDr. **L.**, exekútorský úrad **B.**, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 27. decembra 2012 sp. zn. 21 CoE 107/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Piešťany uznesením z 24. mája 2011 č.k. 6 Er 484/2008-51 exekúciu zastavil a vyslovil, že súdnemu exekútorovi sa náhrada trov exekúcie nepriznáva. O zastavení exekúcie rozhodol v zmysle § 103 O.s.p. v spojitosti s § 7 Obč. zákonníka a § 19 O.s.p. Konštatoval, že povinný v priebehu exekúcie **X.** zomrel, stratil právnu subjektivitu a spôsobilosť byť účastníkom konania. Preto aj bez návrhu oprávnenej s použitím § 57 ods. 2 v spojení s § 104 ods. 1 O.s.p. exekúciu zastavil, keďže ide o nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. Výrok o trovách súdneho exekútora odôvodnil podľa § 200 a 203 ods. 1, 2 Exekučného poriadku a uviedol, že § 203 ods. 1 Exekučného poriadku upravuje v prípade zastavenia exekúcie možnosť exekučného súdu (nie povinnosť) uložiť oprávnenému, nie však povinnému náhradu nevyhnutných trov exekúcie za predpokladu, že zistí procesné zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie. Predpokladom uloženia tejto povinnosti je uváženie súdu o miere zavinenia oprávneného na zastavenie exekúcie. Ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku upravuje bezvýnimočne povinnosť oprávneného znášať trovy exekúcie a to v prípade, ak majetok povinného nestačí

ani na úhradu trov exekúcie (§ 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku). V danom prípade o tento prípad nešlo, oprávnený z objektívneho hľadiska v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie ani pri náležitej starostlivosti nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie a to, že v budúcnosti dôjde k smrti povinného. Preto je vylúčené zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie. Vychádzajúc z účelu a cieľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku uzavrel, že toto ustanovenie obsahuje aj možnosť nepriznať náhradu trov zastavenej exekúcie. Pri tomto výklade súd vychádzal z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 236/08.

Krajský súd v Trnave na odvolanie súdnej exekútorky uznesením z 27. decembra 2012, sp. zn. 21 CoE 107/2012 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti náhrady trov exekúcie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. Zároveň vyslovil, že oprávnenej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie súdna exekútorka, ktorá navrhla uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie.

Z obsahu dovolania vyplýva, že namietala prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., odňatie možnosti konať pred súdom v spojitosti s § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Poukazovala, že v danom prípade došlo k zastaveniu exekúcie z dôvodu, že povinný X. zomrel so zanechaním majetku nepatrnej hodnoty a že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Uviedla, že ak súdnemu exekútorovi nie je priznaná odmena za výkon jeho činností, ktoré vykonáva na základe štátom zverenej právomoci, ide o vážny zásah do ekonomickej nezávislosti exekútora, pritom ani exekútor nevie predpokladať vznik situácie, že dôjde k zániku povinného a že následne súd rozhodne o nepriznaní trov exekúcie. Javí sa preto ako logické, aby exekučné konanie prebiehalo na riziko toho, v prospech koho bolo začaté. Podľa princípu zachovania spravodlivej rovnováhy nemožno od exekútora požadovať, aby trovy exekúcie, ktoré vznikli plnením funkcie štátu znášal exekútor.

Oprávnená vo vyjadrení k dovolaniu sa stotožnila s názorom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nepriznanej náhrady trov exekúcie súdnej exekútorke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a násl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenie odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, vo veciach upravených zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z týchto rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa totiž dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu a konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti konať účastníka pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorých z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a násl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký z hľadiska procesného predpisu postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľky, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo v dôsledku nesprávneho posúdenia veci súdmi. Dovolateľka nespochybnila žiadny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým by jej bola znemožnená realizácia jej procesných práv, ale namietala nesprávnu aplikáciu § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku na zastavenie konania a tiež nesprávnu aplikáciu § 203 Exekučného

poriadku pri rozhodovaní o trovách exekúcie. Z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) teda ide z jej strany o námietku zákonnosti a vecnej správnosti právneho záveru odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Skutočnosť, že by rozhodnutie spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. I keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil alebo nepoužil správny právny predpis a či ho správne alebo nesprávne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad ale v prejednávanej veci nešlo. Keďže v danom prípade dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdnej exekútorky ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom

na právnu úpravu dovolacieho konania sa už nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd nepriznal oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania, aj keď dovolateľka v dovolacom konaní nemala úspech, avšak oprávnená nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová